

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161401873744/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Side 66, Linie 9—10.

„Kjæk Klokker man bekommer
 Ved i mit Fødeland.“

den tapre Klokker paa Id. Ole Svendsen Bekke, der admærkede sig ved Frederikshales Besættelse 1716 og faldt i Færingdaen. Claus Frimann har besunget ham i et vakkert Digt, der har hans Navn til Overtitel.

Side 66, Linie 23—24.

„I sigt for ringe sigt,
 Men jeg kan ikke gaa.“

I sigt mig for en ulovdyelig Person, der Eke behøver at høre, men jeg er ikke i Stand til at gaa (Tanken gjentages i det følgende Vers).

Den Drukneede.

Side 69.

Det vigtigste ved nærværende Fortælling, hvortil Digteren maaskee har taget Stoffet af Vademecum 1787, Side 37, er Indklædningen, hvori Digteren rullerer med et Udtryk i Ewalds bekjendte Sømandsviser i Fiskerne:

„Naar Søen plyndrer fra sin Ven,
 Og sætter ham paa Prove,
 Da leer han kun, og tvinger den
 At helge tilfald det igjen.
 Som den har fristet rætte,
 Han sædler dristig Havet op,
 Naasnaet hans Hjerte lysør;
 Og rider høit paa Belgens Top,
 I Trav og susende Galop,
 Til guldbestruede Kyster.“

Man forstaaer ikke, hvorledes dette sunkede, regte digteriske Billede kunde give en Wessel Anledning til Rulleri. Men Fiskerne udkom i Sommeren 1779 (Forsøg i de skønne og nyttige Videnskaber, trettonde Stykke), og man har endt ved at troe, at Wessel fulde fem Aar derefter skulde have angrebet sin afklode store Medbrøders Munde i en saa hensynløs Form for et enkelt Udtryks Skyld i hans skjønneste Værk, hvis Konstuaerd Wessel ikke kan have været blind for. Den rimeligste Forklaring, man her kan gjette paa, er vel denne: at Fortællingen er hieven til i Aaret 1779 (og altsaa Stoffet hævtes fra en anden Kilde end den ovenfor nævnte) ved en bestemt Anledning, der har motivet Angrebet paa Ewald, og at Wessel i sin Fortøgenhed for at faa Manuskript til Nr. 12 af sit Hjelbslad, har gaaet til at indføre Fortællingen, der netop leverer Text til et Nummer.

Toujours Perdrix.

Side 72, Linie 21—22.

„En Walstrøm Jægermester
 Et stærkt Bevís os gier derpaa.“

Om Walstrøm Jægermester har Udgiveren, trods megen Søgen og Forespørgsel, ikke kunnet Evindbringe mindste Oplysning. Af Wessels Ord maa man formode, at paa hans Tid en svensk Røver under det antagne Navn Jægermester Walstrøm har skrevet slibrige Vers som „Manuskript for Venner“, der have passeret Sundet, deriblandt en Historie om en Baron og hans Tjenestepige, maaskee under Titelen *Toujours Perdrix*, som Wessel har lagt til Grund for sin Fortælling.